



ת"פ 12406/11/15 - מדינת ישראל נגד משה אברג'יל, דוד אברג'יל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 12406-11-15 מדינת ישראל נ' אברג'יל(עציר)
ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט מרדכי לוי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. משה אברג'יל (עציר) על ידי בא-כוחו
עו"ד רפי ליטן
2. דוד אברג'יל (עציר) על ידי בא-כוחו עו"ד
טל ליטן

הנאשמים

גזר דין

פתח דבר

1. הנאשמים הורשעו, על פי הודאתם, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום המתוקן, כדלקמן:

נאשם 1 הורשע בעבירה של **סיוע לייצור נשק**, לפי סעיף 144(ב2) יחד עם סעיף 144(ג3) יחד עם סעיף 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**" או "**החוק**"; ובעבירה של **מתן אמצעים לביצוע פשע**, לפי סעיף 498(א) לחוק.

נאשם 2 הורשע בעבירה של **ייצור נשק**, לפי סעיף 144(ב2) יחד עם סעיף 144(ג3) לחוק; ובעבירה של **מתן אמצעים לביצוע פשע**, לפי סעיף 498(א) לחוק.

2. הודאת הנאשמים ניתנה בעקבות הסדר טיעון שהתייחס לתיקון כתב האישום. עם זאת, הסדר הטיעון לא התייחס לעניין העונש.

עובדות כתב האישום המתוקן

3. הנאשמים הנם אחים, תאומים זהים.

במועד שאינו ידוע עובר ליום 20.8.15 או בסמוך לכך, **קשרו הנאשמים קשר לייצר מטען חבלה מאולתר. לצורך כך, רכשו הנאשמים במהלך חודש אוגוסט 2015 חמש מערכות הפעלה מסוג "בלצר" - מערכות המשמשות להפעלת פירוטכניקה (להלן: "מערכת מסוג בלצר") (ההדגשות בפסקה זו הוספו ואינן במקור).**

עמוד 1



במועד שאינו ידוע עובר ליום 1.9.15, ייצר נאשם 2 מטען חבלה מאולתר המורכב מצינור מתכת באורך של כ-15 ס"מ ובקוטר של 2 צול. הצינור הכיל את החומר העיקרי (תערובת נפץ) וברגים אשר שימשו כרסס להגברת הפגיעה (להלן: "**גוף המטען**"). לגוף המטען חוברה אחת ממערכות ההפעלה מסוג "בלצר", כמערכת להפעלת המטען (להלן: "**מטען החבלה המאולתר הראשון**").

בכוחו של מטען החבלה המאולתר הראשון להמית אדם או להזיק לו.

במועד שאינו ידוע עובר ליום 1.9.15 בשעה 12:30 או בסמוך לכך, הונח מטען החבלה המאולתר הראשון על ידי אדם שזהותו אינה ידועה למאשימה, ברחוב הוגו ארנסט 18 בחולון (להלן: "**המקום**"). מטען החבלה המאולתר הראשון אותר על ידי עובר אורח באקראי.

במועד שאינו ידוע עובר ליום 9.9.15, נתנו הנאשמים לאדם שזהותו אינה ידועה, אחת ממערכות ההפעלה מסוג "בלצר", בידועם כי נועדה לשמש לביצוע פשע - לרבות הרכבת מטען חבלה אשר עלול להתפוצץ ולהמית אדם (להלן: "**מטען החבלה המאולתר השני**").

במועד שאינו ידוע עובר ליום 9.9.15 או בסמוך לכך, הורכב מטען החבלה המאולתר השני אשר יש בכוחו להמית אדם, על ידי אדם שזהותו אינה ידועה, ולאחר מכן הונח מטען החבלה המאולתר השני על ידי אדם שזהותו אינה ידועה, על המדרכה בסמוך למקום. באותו מועד בשעה 22:30 או בסמוך לכך התפוצץ מטען החבלה המאולתר השני.

במעשיהם אלה, ייצר נאשם 2 נשק (מטען חבלה מאולתר), בעוד שנאשם 1 סייע לו לייצור נשק (מטען חבלה מאולתר) **בכך שרכש** יחד עם נאשם 2 את מערכות ההפעלה מסוג "בלצר" **ביודעו** כי מערכת הפעלה זו נועדה לשמש להרכבת מטען חבלה מאולתר. כמו כן, נתנו הנאשמים מערכת הפעלה מסוג "בלצר" לאחר, **בידיעה** כי מערכת ההפעלה זו אמורה לשמש לביצוע פשע (לרבות ייצור מטען חבלה אשר עלול להתפוצץ ולהמית אדם) (ההדגשות בפסקה זו הוספו ואינן במקור).

ראיות המאשימה לעונש

4. ב"כ המאשימה הגישה לבית המשפט את הרישום הפלילי של הנאשמים.

מגיליון הרישום הפלילי של נאשם 1 (**תע/1**) עולה כי לנאשם 1 עבר פלילי מכביד ולחובתו 16 הרשעות קודמות, בין היתר בעבירות נשק, בעבירות אלימות ובעבירות רכוש שבגינם ריצה מאסרים בפועל. עוד עולה מהרישום הפלילי ומפסק הדין שניתן ביום 22.6.2008 בת"פ (מח' ת"א) 40317/07, כי נגזרו עליו 54 חודשי מאסר בפועל, לצד 18 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך ₪ 50,000, בגין סחר בנשק בשתי הזדמנויות, הובלת נשק, קשירת קשר לביצוע פשע והחזקת נכס חשוד כגנוב.

מגיליון הרישום הפלילי של נאשם 2 (**תע/2**) עולה כי אף לנאשם 2 עבר פלילי מכביד ולחובתו 18 הרשעות קודמות, בין היתר בעבירות נשק, בעבירות אלימות מתן שוחד, קבלת דבר במרמה, ועבירות רכוש שבגינם ריצה מאסרים בפועל. עוד עולה מהרישום הפלילי ומפסק הדין שניתן ביום 22.6.2008 בת"פ (מח' ת"א) 40317/07, כי נגזרו עליו 25 חודשי מאסר בפועל לצד 12 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך ₪ 30,000 ש"ח, בגין עבירה אחת של סחר בנשק וכן בגין קשירת קשר לביצוע פשע.



עיקרי טיעוני המאשימה

5. ב"כ המאשימה עמדה על השיקולים התומכים לדעתה בהחמרה בעונשם של הנאשמים.

ב"כ המאשימה ציינה כי במעשיהם פגעו הנאשמים במידה גבוהה בערכים החברתיים של שמירה על שלמותו של אדם, חייו וקניינו. היא הוסיפה כי בשנים האחרונות עשו עבריינים שימוש בנשק חם כדי ליישב חשבונות עם יריבים וכתוצאה מכך נפגעו אזרחים חפים מפשע. תופעה זו מובילה להסלמה כללית באלימות העבריינית ולזמינות גבוהה של אמל"ח, וכן זורעת פחד והעדדר ביטחון בקרב הציבור הרחב.

ב"כ המאשימה עמדה על הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות: הנאשמים ביצעו את העבירות תוך תכנון מוקדם ולא בהתלהטות של רגע. הנאשמים רכשו מערכות הפעלה מבעוד מועד, נאשם 2 ייצר את מטען החבלה ונאשם 1 סייע לו ויחד הם העבירו את המטען לאדם אחר שהניח את המטען. כעבור מספר ימים הונח מטען נוסף, אשר הנאשמים סיפקו את מערכת ההפעלה שלו ביוזעם שהיא תשמש לצורך הפעלת מטען חבלה.

ב"כ המאשימה התייחסה גם לכך שהמטענים הכילו רסס רב וטענה כי ניתן להסיק מכך שהכוונה הייתה לפגוע באמצעות המטען ולא רק לאיים. אמנם במקרה דנא המטענים לא פגעו בגוף, אולם הנזק שיכול היה להיגרם הנו בעוצמה גבוהה.

באשר לעבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע ציינה ב"כ המאשימה כי מערכת ההפעלה שאותה סיפקו הנאשמים הנה חלק מהותי במטען החבלה, וכי מדובר במתן אמצעים לביצוע פשע ברף העליון של העבירה - אשר בוצעה ימים ספורים לאחר ייצור מטען החבלה המאולתר הראשון.

ביחס לפסיקה הנוהגת טענה ב"כ המאשימה כי הגיעה העת להעלות את רף הענישה ושהמקרה דנא הוא המקרה המתאים לעשות זאת. כמו כן צוין כי בעבירות מסוג זה יש לתת משקל בכורה לשיקולי ההרתעה ולאינטרס הציבורי.

ב"כ המאשימה הדגישה את עברם הפלילי של הנאשמים; לנאשם 1 - 16 הרשעות קודמות ולנאשם 2 - 18 הרשעות קודמות. היא ציינה כי אין זו הפעם הראשונה שבה הנאשמים חוברים יחד לביצוע עבירות נשק. בשנת 2008 הורשעו השניים בעבירות נשק ובית המשפט השית 54 חודשי מאסר בפועל על נאשם 1 ו-25 חודשים בפועל על נאשם 2. הודגש אפוא שגם מאסרים ממושכים בפועל שהוטלו בעבר על הנאשמים לא הרתיעו אותם.

ב"כ המאשימה התייחסה בסיום טיעוניה - בדיון שנערך לבקשת ב"כ המאשימה בדלתיים סגורות - לגזר-דין שנטען על ידה כי ניתן בדלתיים סגורות: ת"פ (מח' ת"א) 9189-12-15 **מדינת ישראל נ' שמש** (19.5.2016) (להלן: **"התיק החסוי"**).

בתיק החסוי נדון עניינם של שני נאשמים שייצרו, הובילו והניחו מטען חבלה מאולתר במקום החנייה של רכבם של שני המתלוננים - המתלונן ורעייתו שייצגה אחד משני הנאשמים באותה עת. המתלונן, שהגיע לחנייה יחד עם בנו בן ה-4, הבחין במטען החבלה המאולתר בטרם החנה את רכבו, והזעיק את המשטרה. המטען הונח על ידי הנאשמים בתיק החסוי כחודשיים לאחר האירועים נושא כתב האישום דנן, שבמסגרתם ייצרו הנאשמים בתיק דנא מטען שהונח בסמוך לביתו של אחד הנאשמים בתיק החסוי; כשבועיים לאחר מכן ייצר נאשם 2 בתיק החסוי מטען חבלה מאולתר והחביאו בשטח ציבורי בסמוך לאצטדיון העירוני בחולון. בתיק החסוי הגיעה המאשימה להסדר



טיעון "סגור" עם הנאשמים דשם, שלפיו על נאשם 1 יושתו 32 חודשי מאסר בפועל ועל נאשם 2 יושתו 52 חודשים בפועל.

ב"כ המאשימה הדגישה כי בתיק החסוי היא הגיעה להסדר טיעון שאינו משקף את מדיניות הענישה, וזאת לנוכח קושי ראייתי, ובנוסף הודגש שהנאשמים שם הודו מיד ללא ניהול הוכחות, בעוד שבעניינם של הנאשמים שלפנינו העידו רוב עדי התביעה בטרם הושג הסדר הטיעון.

כאן המקום לציין כי בדיעבד, לאחר הטיעונים לעונש, במהלך העיון בחומר הרלוונטי לצורך מתן גזר הדין בתיק דנא, התברר כי לא היה מקום להתייחס אל גזר הדין בתיק החסוי ככזה שניתן בדלתיים סגורות. זאת, שכן התברר כי בגזר הדין שניתן בתיק החסוי ביום 19.5.16 הורה כב' השופט ב' שגיא, לבקשת ב"כ המאשימה, כי גזר הדין מותר בפרסום.

ב"כ המאשימה הטעימה כי עקרון אחידות הענישה נועד למנוע אפליה בין נאשמים שהורשעו יחד בנסיבות דומות, ולא כאשר רק אחד מהנאשמים הודה במסגרת הסדר טיעון "סגור"; ולעניין זה הפנתה ב"כ המאשימה לע"פ 5779/14 אלגזי נ' מדינת ישראל (5.2.2015) (להלן: "עניין אלגזי").

ב"כ המאשימה ביקשה לראות במתואר בכתב האישום "אירוע אחד" ולהעמיד את מתחם העונש ההולם בגין העבירות נושא כתב האישום על 2.5-5 שנות מאסר בפועל ביחס לנאשם 1 ועל 4.5-8 שנים ביחס לנאשם 2; והיא עתרה לגזור את עונשם של כל אחד משני הנאשמים ברף העליון של המתחם הרלוונטי.

ב"כ המאשימה הפנתה, בין היתר, אל הפסיקה שלהלן: ת"פ (חי') 32508-02-11 מדינת ישראל נ' בדראן (11.7.2011) (להלן: "עניין בדראן"); עפ"ג (מרכז) 22300-11-15 יונגר נ' מדינת ישראל (7.2.2016) (להלן: "עניין יונגר"); ות"פ (חי') 54104-07-12 מדינת ישראל נ' מסארווה (20.3.2013) (להלן: "עניין מסארווה").

לפסיקה האמורה אתייחס להלן בפסקה 23, במסגרת מדיניות הענישה אשר בפרק הדיון וההכרעה.

עיקרי טיעוני ההגנה

6. הסינגורים עמדו על השיקולים התומכים בהקלה בעונשם של הנאשמים.
7. **ב"כ נאשם 1** טען, בין היתר, כי עונשם של הנאשמים דנן צריך להיגזר מעונשם של הנאשמים בתיק החסוי, והוסיף כי אם בית המשפט יקבל את עתירת המאשימה ייווצר אבסורד שלפיו עונשם יהיה חמור מזה של הנאשמים בתיק החסוי.

בחלק הדיון שנערך, כאמור, בדלתיים סגורות, טען הסינגור כי המקרה שנדון בתיק החסוי - ולא התיק דנן - היה המקרה המתאים לבקש מבית המשפט להעלות את רף הענישה. הסינגור הדגיש כי הנאשמים בתיק החסוי הורשעו בקשירת קשר לביצוע פשע, ייצור נשק, החזקת נשק, הובלת נשק ועוד. כמו כן הודגש כי הנאשמים דשם הצמידו את מטען החבלה לחניה של עורכת דין כאשר ילד בן 4 ישב ברכב.

הסינגור הטעים כי פסק הדין (שאליו הפנתה ב"כ המאשימה) בעניין **אלגזי**, עוסק במי שהיה שותף של אחרים שהטמינו את המטען בסניף של "טיב טעם" ברחוב אבן גבירול בתל אביב ובית המשפט גזר עליו 46 חודשי מאסר



בפועל - עונש הזהה לזה של שותפיו שהגיעו להסדר "סגור" עם המאשימה, על אף שהם בעלי עבר פלילי.

ביחס לעבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע תהה הסניגור כיצד יתכן שהאחים בלצר מתהלכים באופן חופשי שעה שהם מוכרים את המערכת שלהם בידועם שהיא עלולה לשמש לייצור מטעני חבלה.

עוד הדגיש הסניגור כי נאשם 1 סייע לנאשם 2 רק בכך שרכש יחד עמו מערכת מסוג בלצר - שהיא מוצר חוקי. הסניגור ביקש להתחשב, בקביעת העונש, במידת הסיוע המצומצמת מצד נאשם 1.

ב"כ הנאשם הצביע על הקשיים שחוזה נאשם 1 במהלך תקופת מעצרו: מעצר "כפול" למשך 20 יום שבסופו שוחרר ונעצר שוב, חורבן כלכלי, הרס של משפחתו, אובדן הקשר עם הילדים; וכן הצביע הסניגור על כך שהתנאים שבהם שוהה הנאשם במעצר אינם דומים לתנאי מאסר.

ב"כ נאשם 1 טען כי אילו כתב האישום המתוקן היה מוגש מלכתחילה לבית המשפט, היה ראוי להסתפק בעונש של מספר חודשי עבודות שירות לכל היותר.

לעמדת הסניגור, מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1 נע בין מאסר על תנאי ל-12 חודשי מאסר בפועל; והסניגור עתר להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם (שנמשכה כשנה).

8. **בדבריו של נאשם 1** הוא מסר: "הודיתי, לקחתי אחריות, חסכתי מזמן בימ"ש... אני מביע חרטה, מבקש מבימ"ש לגלות חמלה, מבקש לגלות רחמים כלפיי וכלפי אחי. עברתי במאסר הזה כמה טלטלות. היה לי גידול בגרון שהורידו לי בבי"ח... נולדה לי ילדה במאסר... יש פערי זוגיות ביני לבין אשתי... אני מבקש מבימ"ש לאפשר לי לחזור הביתה בהקדם".

כאן המקום להוסיף כי לאחר הטענות לעונש הגיש ב"כ נאשם 1 מסמך רפואי שלפיו הנאשם עבר ניתוח של כריתת פוליפ לפני כ-6 חודשים.

9. **ב"כ נאשם 2** פתח את טיעונו בהתייחסות לפסיקה שהגישה ב"כ המאשימה.

הודגש כי בעניין **יונגר** הוחזק מטען חבלה במחסן הממוקם מתחת ליציע של אולם ספורט אשר שימש ילדי בית ספר; אמנם הושתו על המערער 4 שנות מאסר בפועל, אולם בית המשפט הדגיש את החומרה היתרה בכך שהמערער, שהיה עובד עירייה, מעל באמון העירייה וסיכן את חייהם של ילדים רבים. בעניין **בדראן** הושתו על הנאשם 4 שנות מאסר, אך שם מטען החבלה, שהונח בין שני כלי רכב, התפוצץ וגרם לנזק רב. בעניין **מסארווה** הושתו 7 שנות מאסר על נאשם שייצר לפחות 8 מטעני חבלה, והעבירות שביצע נפרשו על פני שישה אישומים שונים.

ב"כ נאשם 2 הציג **פסיקה מטעמו**, שניתנה בשנים האחרונות ושאליה אתייחס להלן בפסקה 22 (במסגרת מדיניות הענישה, בפרק הדיון וההכרעה).

ב"כ נאשם 2 הדגיש כי המאשימה לא עשתה חסד עם נאשם 2 וכי כתב האישום המתוקן - ולא כתב האישום המקורי - הוא זה שהיה אמור להיות מוגש מלכתחילה. לטענתו, חלקו של נאשם 2 בפרשה הוא מזערי ביחס לחלקם של הנאשמים בתיק החסוי.



הסניגור הוסיף כי נאשם 2 הורשע בייצור מטען אחד, ולא בהנחה של מטען או בניסיון לפגוע במאן שהוא; כמו כן, המטען שאותו ייצר כלל לא התפוצץ וממילא לא נגרם כל נזק.

ביחס לנסיבות האישיות של נאשם 2 טען בא-כוחו כי הנאשם שילם מחיר כבד ביותר. במהלך מעצרו בתיק דנן הוא התגרש, עבר חורבן כלכלי וארבעת ילדיו נותרו ללא מפרנס. בנוסף, בנו בן ה-3 סובל מבעיה מוטורית ומתקשה לקבל טיפולים בשל מצוקה כלכלית.

לעמדת הסניגור, מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 2 נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ל-36 חודשים; והסניגור עתר להעמיד את עונשו של הנאשם על 24 חודשי מאסר בפועל.

10. **דבריו של נאשם 2** הוא מסר: "אני לוקח אחריות, מביע חרטה, יש לי 4 ילדים, יש לי ילד שסובל מבעיה מוטורית, לבני יש בר מצווה בשנה הבאה, אני נמצא בהפרדה ארצית, 24 שעות בחדר סגור... אני מקבל טיפולים לחרדות עקב מה שעברתי בחוץ, אני עייפתי מבית סוהר, אני מבקש צ'אנס מבית משפט, אף פעם לא קיבלתי, הגיל עשה את שלו, זה מספיק, אני מבקש את רחמי בימ"ש, זה חודש הרחמים והסליחות".

יוסף כאן כי לאחר הטיעונים לעונש הגיש ב"כ נאשם 2 מסמך רפואי מחודש ספטמבר 2016 שלפיו הנאשם סובל מחרדות, מטופל בגין כך בתרופות וזקוק לתמיכה נפשית.

דין והכרעה

כללי

11. כידוע, **בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין**, מקום שמיוחסות לנאשם **עבירות אחדות**, מלאכת הבניית הענישה היא למעשה בת **ארבעה שלבים**. בשלב הראשון, יש לקבוע האם מדובר ב"**אירוע אחד**", כך שייקבע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו, או שמא מדובר ב"**כמה אירועים**", כך שייקבע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד (סעיף 40ג לחוק העונשין). בשלב השני, יש לקבוע **מתחם עונש הולם** לכל אירוע, בגין כל המעשים והעבירות שבוצעו במסגרתו. בשלב השלישי, יש לבחון **האם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם** - משיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור - אם לאו. בשלב הרביעי, יש לקבוע את **העונש המתאים** שיושט על הנאשם; וככל שאין לחרוג ממתחם העונש ההולם (כאמור, משיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור), יש לקבוע את העונש בתוך מתחם העונש ההולם [ראו, למשל, ע"פ 911/14 **פלונת נ' מדינת ישראל** (4.11.2014)].

12. בהתאם לסעיף 40ב לחוק העונשין, **העיקרון המנחה** בענישה הוא **עקרון ההלימה**, דהיינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

13. **מתחם העונש ההולם** - בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בעיקרון המנחה, הוא כאמור **עיקרון ההלימה**, ולשם כך, יתחשב בית המשפט בפרמטרים הבאים: **הערך החברתי שנפגע** מביצוע העבירה **ומידת הפגיעה** בו, **נסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין, **ומדיניות הענישה** הנהוגה [ראו, למשל, ע"פ 2918/13 **דבס נ' מדינת ישראל**].



בפסקה 6 (18.7.2013); ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל**, בפסקאות 18-29 לחוות דעתו של השופט נ' סולברג (5.8.2013); ע"פ 4741/13 **מדינת ישראל נ' נעאמנה**, בפסקה 13 (10.6.2014).

14. **גזירת העונש המתאים** - בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בהתקיימות **נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**, כמפורט בסעיף 40יא לחוק.

כמו כן, רשאי בית המשפט להתחשב בשיקולי **הרתעה אישית** (סעיף 40 לחוק) ו**הרתעת הרבים** (סעיף 40 לחוק), ו**בלבד** שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

15. **חריגה ממתחם העונש ההולם** - בהתאם לסעיפים 40ד-ה לחוק, ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם, בין אם לקולה משיקולי שיקום, ובין אם לחומרה משיקולים של הגנה על שלום הציבור.

מן הכלל אל הפרט

מתחם העונש ההולם

16. במקרה דנן, המדובר במספר עבירות המהוות "**אירוע אחד**", בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק. זאת, שכן לפנינו מעשים בעלי אופי ונסיבות דומים שבוצעו בסמיכות זמנים, שיש ביניהם קשר הדוק והמהווים מסכת עבריינית אחת.

17. **הערכים שנפגעו** מביצוע העבירות דנן הם שלטון החוק, שלום הציבור וביטחונו.

במקרה דנא, **מידת הפגיעה הנה חמורה**, בעיקר לנוכח פוטנציאל הנזק החמור לפגיעה בנפש הטמון בעבירות דומות.

18. באשר ל**נסיבות הקשורות בביצוע העבירות**, מעשיהם של הנאשמים מצויים ברף הגבוה למדי של עבירות הנשק וגלומה בהם חומרה יתרה. בכתב האישום המתוקן צוין, בפרק העובדות, כי **הנאשמים קשרו קשר לייצר מטען חבלה מאולתר** (אף שהם לא הורשעו בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע). **נאשם 1 סייע לנאשם 2 בכך שרכש יחד עמו חמש מערכות הפעלה מסוג "בלצר", ביודעו שמערכת הפעלה זו נועדה לשמש להרכבת מטען חבלה מאולתר. נאשם 2 ייצר מטען חבלה מאולתר ("מטען החבלה המאולתר הראשון") שהכיל, בנוסף לתערובת הנפץ, ברגים אשר שימשו כרסס להגברת הפגיעה וחומר לאחת ממערכות ההפעלה שנרכשו על ידי השניים. מטען זה הונח ברחוב מגורים, אולם למרבה המזל הוא אותר על ידי עובר אורח באקראי. אמנם המטען לא התפוצץ ולא נגרם כל נזק, אך פוטנציאל הפגיעה הטמון במטען החבלה הנו **עצום**, לרבות פגיעה בנפשם של חפים מפשע. העובדה שלמטען הוכנסו כאמור ברגים אשר שימשו כרסס, מלמדת על כוונתו של נאשם 2 לייצר מטען שיגרם לנזק רב ולא "רק" מטען שמטרתו לאיים.**

בנוסף לכך, כפי שצוין בכתב האישום המתוקן, במועד מאוחר יותר מסרו הנאשמים לאדם אחר אחת ממערכות ההפעלה מסוג "בלצר" שרכשו - ביודעם כי נועדה לשמש לביצוע פשע, לרבות ייצור מטען חבלה אשר עלול להתפוצץ ולהמית אדם ("מטען החבלה המאולתר השני"). מטען זה הורכב והונח, על ידי אדם אחר, והתפוצץ בסמוך לאותו מקום שבו הונח המטען שאותו ייצר נאשם 2. אף שבפועל לא נגרם נזק ממשי, פוטנציאל הפגיעה ממטען החבלה המאולתר השני גם הוא היה גדול מאד.



כזכור, סניגורו של נאשם 1 טען, בין היתר, כי נאשם 1 סייע לנאשם 2 ברכישת מוצר חוקי וכי יש להתחשב בכך שמידת הסיוע לייצור המטען אינה בעוצמה גבוהה. טענה זו של הסניגור - דינה להידחות. אמנם, אין מחלוקת כי מערכת ההפעלה מסוג "בלצר" היא מערכת חוקית. אך שני הנאשמים רכשו את המערכות האמורות לאחר שקשרו קשר לייצר מטען חבלה מאולתר ואף מסרו אחת מהמערכות לאחר בידועם כי היא נועדה לשמש לביצוע פשע. **אין מדובר אפוא ברכישה תמימה לשימוש חוקי, אלא ברכישה להכנת מטען חבלה ולמטרות עברייניות.** כמו כן, הסיוע שהעניק נאשם 1 לנאשם 2 הוא סיוע מהותי, שניתן כבר ב"תחילת הדרך", מיד לאחר קשירת הקשר בין הנאשמים לייצור מטען חבלה מאולתר.

כמו כן, כזכור, סניגורו של נאשם 2 טען, בין היתר, כי מעשיו של נאשם 2 מסתכמים בייצור מטען אחד בלבד והדגיש שנאשם 2 לא הניח את המטענים ולא ניסה לפגוע במאן דהוא. אמנם צודק הסניגור כי חלקו של נאשם 2 הסתכם בייצור מטען חבלה אחד ובמתן אמצעים לביצוע פשע בעניין מטען החבלה האחר, אך עם זאת עבירות אלה כשלעצמן ונסיבותיהן הן חמורות ביותר ואין להקל בהן ראש רק משום שבפועל הנאשם לא הניח את המטענים.

מדיניות הענישה

19. תחילה יצוין כי העונש המרבי בגין העבירה של ייצור נשק, לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, הוא 15 שנות מאסר בפועל; וכידוע, "הסיוע לעבור עבירה, עונשו - מחצית העונש שנקבע בחיקוק בשל ביצועה העיקרי" (ס' 32 לחוק). בנוסף, העונש המרבי בגין העבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע, לפי סעיף 498(א) לחוק, הוא 3 שנות מאסר בפועל.

20. כפי שיפורט להלן, קיימת פסיקה ענפה בעניין הענישה הראויה בגין עבירות נשק, ובפסיקה קיים מנעד רחב של עונשים, כשברי כי כל מקרה שונה ממשנהו וכי כל מקרה נבחן לגופו על פי העבירה הרלוונטית ועל פי נסיבותיו הקונקרטיות.

21. בית המשפט העליון עמד לא אחת על הסכנות הגלומות בעבירות הקשורות לנשק ועל חומרתן המיוחדת, ועל כן אימץ לגביהן **עמדה עקרונית של ענישה מחמירה, שיש בה כדי להרתיע את היחיד ואת הרבים.**

כך, למשל, בעניין **אלגזי**, הטעים כב' השופט י' עמית כי:

"הפסיקה בעבירות נשק היא מחמירה, תוך מתן משקל לשיקולי הרתעה וגמול, וזאת בשל פוטנציאל הפגיעה הרב הגלום בעבירות אלה: 'סחר בלתי חוקי בנשק סולל את הדרך לפעילות אלימה ובלתי חוקית והדבר חמור שבעתים במציאות הישראלית בה קיים חשש תמידי כי נשק המוחזק באופן בלתי חוקי יתגלגל לא רק לידיים עברייניות, עניין חמור לעצמו, כי אם לידיהם של אלה המבקשים להוציא אל הפועל פעילות חבלנית עוינת'... ענייננו במטען חבלה, וגם אם המערער לא ידע על השימוש המדויק שאלירן ואפי התכוונו לעשות במטען, הרי שאין צורך בדמיון מפותח כדי להבין כי מטען החבלה לא נועד לצרכים תמימים. מטעני חבלה מתפוצצים ומסכנים עוברי אורח תמימים ברחובותינו, פגיעתם ברכוש ובנפש קשה והם מביאים להסלמת הפעילות העבריינית. גם אם העונש שהושת על המערער אינו מן הקלים, הרי שכחלק ממלחמת החורמה שמנהלים גורמי אכיפת החוק בכל חוליה וחוליה



בשרשרת רכישת המטען - הכנתו - הטמנתו, על בית המשפט לתרום תרומתו בענישה מכאיבה בעבירות כגון דא" (בפסקה 3).

בע"פ 761/07 מדינת ישראל נ' אדרי (22.2.2007) ציין כב' השופט א' א' לוי כי:

"ניסיון השנים האחרונות מלמד שנשק המוחזק שלא כדין מוצא את דרכו לעתים לידיים עוינות, ולעתים נעשה בו שימוש למטרות פליליות, ואלה גם אלה כבר גרמו לא אחת לאובדן חיי אדם, ולפגיעה בחפים מפשע שכל "חטאם" נבע מכך שהם נקלעו בדרך מקרה לזירת הפשע. כדי להלחם בכל אלה צריך העונש לבטא את סלידתה של החברה ודעתה הנחרצת שלא להשלים עם עבריינות בכלל, ומסוג זה בפרט".

באותו מקרה התקבל הערעור על קולת העונש בן 12 חודשי מאסר בפועל שהושת על המשיב בבית המשפט קמא בגין החזקת נשק (אקדח ותחמושת) ובגין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, ועונש המאסר בפועל הוכפל לשנתיים [ראו גם והשוו: ע"פ 5900/15 מעוז נ' מדינת ישראל (10.5.2016), בפסקה 8; ע"פ 5646/15 תיהוואי נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (14.2.2016); ע"פ 2422/14 ח'דר נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (21.12.2014); ע"פ 5717/14 מדינת ישראל נ' גדבאן, בפסקה 9 לפסק-הדין דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן (2.12.2014); ע"פ 6989/13 פרח נ' מדינת ישראל (25.2.2014), בפסקה 13; ע"פ 8488/11 חליל נ' מדינת ישראל (5.11.2012), בפסקה 11 (להלן: "עניין חליל"); ע"פ 7949/07 אבקסיס נ' מדינת ישראל (12.2.2008) (להלן: "עניין אבקסיס"), בפסקה 3].

יוטעם כאן כי למעשה, הפסיקה בגין עבירות נשק מתייחסת ברובה לעבירות של החזקת נשק ושל נשיאת נשק, שהן פחות חמורות במידה רבה מהעבירה של ייצור נשק, ולכן הדברים של בית המשפט העליון בעניין אדרי שצוטטו לעיל, יפים **מקל וחומר** לענייננו, בנוגע לעבירות של ייצור נשק ושל סיוע לייצור נשק. בפועל, מדרג החומרה בין עבירות הנשק השונות בא לידי ביטוי גם בעונשים המרביים שקבע המחוקק במסגרת סעיף 144 לחוק: העונש המרבי בגין החזקת נשק עומד על 7 שנות מאסר; והעונש המרבי בגין נשיאת נשק (או הובלתו) עומד על 10 שנות מאסר; ואילו העונש המרבי בגין ייצור נשק (כמו גם בגין סחר בנשק) עומד כאמור על 15 שנות מאסר.

22. **אמנם ההגנה הפנתה לפסיקה מקלה, אולם** מרבית פסיקה זו מתייחסת לעונשים שהושתו במסגרת **הסדר טיעון "סגור"** וגם/או **לעבירות ולנסיבות פחות חמורות** מאלו שבמקרה דנן:

בע"פ 1567/14 פלוני נ' מדינת ישראל (7.5.2014) התקבל הערעור על חומרת עונשו של המערער 2, כך שעונש המאסר בפועל קוצר והועמד על 9 חודשים, חלף 18 חודשים, וזאת בגין ביצוע עבירות שונות, ביניהן חבלה בנסיבות מחמירות, סיוע לייצור נשק, נשיאה והחזקה. במקרה דשם המערער 2, שהיה **כבן 18**, הושפע ממצוקתו של אביו (המערער 1), רחש לו כבוד וסייע לו, יחד עם אחיו, בייצור מטעני חבלה. בית המשפט העליון ציין כי הנסיבות הרלוונטיות בעניינם של האחים וההבדלים ביניהם רחוקים מלהצדיק את הפער המשמעותי בעונשים שהושתו עליהם, שכן על האח הקטין הוטל מאסר על תנאי ובעניינו לא הוגש ערעור. **עם זאת**, יצוין כי ערעורו של האב (המערער 1) נדחה והעונש של 36 חודשי מאסר בפועל שהוטל עליו - בגין עבירות שונות, ביניהן חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ייצור נשק, נשיאה והחזקה - נותר על כנו.



בע"פ 5336/13 **צדוק נ' מדינת ישראל** (17.11.2013) נדחה הערעור על חומרת העונש, בן 20 חודשי מאסר בפועל, שהוטל על המערער בגין **נשיאה והובלה של נשק**.

בת"פ (מח' ב"ש) 56232-12-14 **מדינת ישראל נ' מכלוף** (8.9.2015) בית המשפט אישר **הסדר טיעון "סגור"** בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירות נשק. על נאשם 1, שהורשע בעבירות של **החזקת נשק, נשיאה והובלת נשק**, הושתו 36 חודשי מאסר בפועל; ועל נאשם 3, שהורשע בעבירות של ניסיון החזקת נשק וניסיון הובלת נשק, הושתו 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט ציין כי "העונשים המוצעים בהסדר הטיעון, במיוחד בנוגע לנאשם 1, קרובים מאד לנקודה המצדיקה את דחייתם" וכי בית המשפט החליט "לא בלב קל" שלא לדחות אותם.

בת"פ (מח' מרכז) 7658-05-14 **מדינת ישראל נ' דאוד** (8.6.2015) הושתו על הנאשם 28 חודשי מאסר בפועל, בגין קשירת קשר לביצוע פיגוע וניסיון לייצור נשק. הנאשם דשם הביע הסכמה להצטרף להקמת חוליית טרור שמטרתה לפגוע באמצעות נשק חם במטרות ישראליות; הוא השתתף במפגש שבו הועלו האפשרויות השונות לפגיעה באזרחים ואף הציע לבצע פיגוע ירי - הצעה שלא התקבלה.

בתפ"ח (מרכז) 27254-03-14 **מדינת ישראל נ' נגר** (9.3.2015) בית המשפט אישר **הסדר טיעון "סגור"** בעניינו של נאשם שהורשע בעבירות נשק ובניסיון לחבול בחומר נפץ. על הנאשם הושתו 54 חודשי מאסר בפועל, כולל הפעלת מאסר מותנה, תוך שצוין על ידי בית המשפט כי בחומר הראיות קיים **קושי ראיתי לא מבוטל ובסופו של יום המטען לא התפוצץ**.

בת"פ (מח' ת"א) 48488-03-14 **מדינת ישראל נ' אסרסה** (2.10.2014) הושתו על הנאשם 42 חודשי מאסר בפועל, בגין היזק בזדון בחומר נפץ והחזקת נשק ונשיאת נשק. **אולם** במקרה דשם העונש הושת על הנאשם במסגרת **הסדר טיעון "סגור" שבבסיסו עמדו "קשיים ראיתיים בתיק"** ועברו הפלילי של הנאשם היה קל משמעותית מזה של הנאשמים בתיק דנן.

23. כאמור, אף **ב"כ המאשימה** הפנתה לפסיקה, כדלהלן:

עניין **אלגזי**, שבו נדחה הערעור על חומרת העונש, בן 46 חודשי מאסר בפועל, בגין עסקה בנשק וייצור נשק, למרות שהמערער הנו **צעיר נטול עבר פלילי**.

עניין **אבקסיס**, שבו התקבל הערעור על חומרת העונש, כך שעונש המאסר בפועל, כולל הפעלה של מאסר מותנה, הועמד על 4.5 שנות מאסר, חלף 5.5 שנים - בגין החזקת שני אקדחים גנובים; וזאת, לנוכח טעות שאלה נתפס בית המשפט המחוזי בנוגע למועד שבו הגיעו כלי הנשק לידי המערער.

ת"פ (מח' ת"א) 58148-11-14 **מדינת ישראל נ' מלכה** (15.6.2015), שבו הושתו על ארבעה נאשמים עונשים שנעו בין 40 חודשי מאסר בפועל ל-4 שנות מאסר בפועל, בגין עבירות נשק, שביניהן עסקה בנשק (ביחס לנאשמים 2-1) וסיוע לעסקה בנשק (ביחס לנאשם 4).

עניין **יונגר**, שבו נדחה הערעור על חומרת העונש, בן 4 שנות מאסר בפועל, שהוטל על המערער בגין החזקת מטען חבלה מאולתר במחסן שנמצא מתחת ליציע של אולם ספורט; ברע"פ 2406/16 **יונגר נ' מדינת ישראל** (29.9.2016) נדחתה בקשה למתן רשות ערעור על העונש שנגזר על המבקש.

עניין **בדראן**, שבו הושתו על הנאשם 4 שנות מאסר בפועל, בגין היזק בחומר נפץ, החזקת נשק, ונשיאה והובלת



נשק. **אלא** שבע"פ 5995/11 **בדראן נ' מדינת ישראל** (14.10.2012) התקבל הערעור על חומרת העונש, כך שעונש המאסר בפועל הועמד על 3 שנים, וזאת בין היתר לנוכח היות המערער **בחור צעיר ללא עבר פלילי**.

תפ"ח (ת"א) 26552-07-13 **מדינת ישראל נ' פרץ** (30.12.2013), שבו הושתו על נאשם 1 - 5.5 שנות מאסר בפועל, בגין ניסיון לחבול בחומר נפץ וכן החזקה ונשיאת נשק; ועל נאשם 2 - 3 שנות מאסר בפועל, בגין סיוע לניסיון לחבול בחומר נפץ והחזקה ונשיאת נשק. זאת, תוך כיבוד הסדר טיעון "סגור".

עניין **מסארווה**, שבו הושתו 7 שנות מאסר בפועל, בין היתר בגין עבירה של ייצור נשק - "8 מטעני חבלה מאולתרים לכל הפחות" - בארבע הזדמנויות. בע"פ 3078/13 **מסארווה נ' מדינת ישראל** (1.4.2014) נדחה הערעור על חומרת העונש.

ת"פ (מח' י-ם) 420/09 **מדינת ישראל נ' עזאם** (12.4.2010), שבו הושתו 5.5 שנות מאסר בפועל, בגין סחר בנשק (מטען חבלה). **אלא** שבע"פ 2971/10 **עזאם נ' מדינת ישראל** (14.4.2011) התקבל הערעור על חומרת העונש, כך שעונש המאסר בפועל הועמד על 42 חודשים, תוך שבית המשפט העליון הטעים כי אמנם הערכאה הדיונית נהגה עם המערער ביד קשה כראוי, אולם לאחר מתן גזר הדין בעניינו של המערער הושתו על שותפיו עונשים קלים במידה ניכרת ולכן אף המדינה בהגינותה הסכימה לכך שהערעור יתקבל בחלקו.

24. **ב"כ המאשימה טענה** כי אין להסתפק במדיניות הענישה הנוהגת ו**שהגיעה העת להעלות את רף הענישה** וכן שהמקרה דנן הוא המקרה המתאים לעשות זאת.

כידוע, לפי הפסיקה, גם כאשר יש הצדקה עניינית להעלות את רף הענישה, יש לעשות כן **במקרה המתאים ובאופן הדרגתי ומדוד** [ראו למשל והשוו: ע"פ 8465/15 **בן זקן נ' מדינת ישראל**, בפסקה 24 לפסק-דין של כב' השופטת א' חיות (12.9.2016); ע"פ 3065/15 **חסין נ' מדינת ישראל**, בפסקה 13 לפסק-דין של כב' השופט ע' פוגלמן (26.6.2016); ע"פ 5535/12 **כאברי נ' מדינת ישראל**, בפסקה 21 לפסק-דין של כב' השופט י' דנציגר (1.5.2013)].

אכן, אפשר כי במקרה מתאים, שיהא חמור בנסיבותיו ובתוצאותיו מאלה של המקרה דנן, יהא מקום לבחון העלאת רמת הענישה, אם כי כאמור באופן הדרגתי ומדוד.

אולם, בניגוד לעתירת המאשימה ולנוכח העובדות המוסכמות בכתב האישום המתוקן, כמפורט לעיל, אין המקרה דנא המקרה המתאים להעלאת רמת הענישה.

יחד עם זאת, כאמור, על פי מדיניות הענישה הקיימת - שבכוונתי לנהוג על פיה במקרה דנא - יש צורך בענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק בכלל ובעבירות נשק חמורות, כמו ייצור נשק ובמיוחד מטעני חבלה, בפרט; ולמעשה, מתחמי העונש ההולם ורמת הענישה על פי מדיניות הענישה הנוהגת כיום - קרובים יותר לאלה שלהם טענה המאשימה מאשר לאלה שלהם טענו ב"כ הנאשמים.

25. באי-כוח הצדדים התייחסו בהרחבה לתיק החסוי, שבו כאמור ניתן גזר דין הקשור לפרשה נושא התיק דנן.

טענת ההגנה כי יש לגזור את עונשם של הנאשמים בתיק דנן מהעונשים שהוטלו על הנאשמים בתיק החסוי - דינה להידחות.



במקרה נושא התיק החסוי בית המשפט כיבד הסדר טיעון "סגור", ונימק זאת, בין היתר, בקושי ראיתי; וכידוע, לפי הפסיקה, הסדר טיעון "סגור" שכובד אינו מהווה תקדים לעניין מדיניות הענישה, וכך במיוחד אם הוא נבע מקושי ראיתי. כך, למשל, הוטעם בעניין אלגזי כי:

"לכאורה יש ממש בטענת המערער לגבי השוואת עונשו עם העונש שהושת על אלירן ואפי, נוכח העבר הפלילי של השניים ודרך התנהלותם. אלא שלהבדיל מהמערער, העונש של 46 חודשי מאסר שהושת על אלירן ואפי מקורו בהסדר טיעון "סגור" הנובע מקשיים ראיתיים שעמדו בפני התביעה, וכידוע אין להקיש מהסדר טיעון לגבי העונש הראוי" (בפסקה 3 שם).

26. לנוכח כל האמור לעיל, הגעתי לכלל דעה כי **מתחם העונש ההולם** בעניין העבירות שבהן הורשע **נאשם 1** הנו **בין 18 ל-42 חודשי מאסר בפועל**; ואילו המתחם בעניין העבירות שבהן הורשע **נאשם 2** נע **בין שלוש לשבע שנות מאסר בפועל**.

גזירת העונש המתאים לנאשמים

27. במקרה דנא, לא מצאתי בעניינם של הנאשמים נסיבות מקלות ממשיות, למעט הודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן ונטילת האחריות מצדם, שלהן יש אמנם לייחס משקל משמעותי, הגם שבאו לקראת סוף פרשת התביעה, משתוקן כתב האישום במסגרת הסדר הטיעון. כמו כן, לא התעלמתי מתוכן המסמכים שצורפו על ידי ב"כ הנאשמים בעניין מצבם הבריאותי ומצבם המשפחתי של הנאשמים.

מנגד, קיימות נסיבות אחדות לחומרה, ובראשן **עברם הפלילי המכביד** של הנאשמים, כמפורט לעיל. מגליונות הרישום הפלילי ניכרת **הסלמה במעשיהם של הנאשמים**. הנאשמים גם הוכיחו כי אינם יראים מן החוק, **ומאסרים לריצוי בפועל (ומאסרים מותנים)** שהוטלו עליהם בעבר, **לא הרגיעו אותם**. חומרה מיוחדת גלומה בכך שהנאשמים ביצעו יחד לפני שנים אחדות, בשנת 2008, עבירות נשק (סחר בנשק וסיוע לסחר בנשק) הדומות בחומרתן לעבירות בתיק דנן, הורשעו על פי הודאתם ונשלחו למאסר ממושך, ואף על פי כן חזרו לסורם.

יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט א' א' לוי בע"פ 2839/05 **אל קאדר נ' מדינת ישראל** (17.11.2005), שבו נדחה הערעור על חומרת העונש בן 3 שנות מאסר בפועל בגין עבירה של נשיאת נשק:

"למערער הרשעות קודמות והוא אף נשא בעונשי מאסר. מעורבותו בפלילים הפעם מלמדת כי הוא לא למד דבר מלקחי העבר, אדרבא, נשיאת הנשק מצביעה על הסלמה בחומרתן של העבירות אותן הוא מבצע. אין צורך לומר עד כמה מסוכנת לציבור התופעה של עבריינים המתהלכים ברחובות כשנשק חם בכיסם, ומכאן הצורך לנקוט בענישה שיש בה גם מסר של הרתעה לרבים" (פסקה 5 לפסק הדין).

הנאשמים ביקשו להתחשב בנסיבותיהם האישיות ובקשייהם המשפחתיים והכלכליים, ונאשם 2 הוסיף וסיפר על מצבו הבריאותי של בנו וביקש לקבל הזדמנות מבית המשפט לעזוב את דרכו העבריינית. אולם בעבירות חמורות מהסוג הנדון הנסיבות האישיות והמשפחתיות נסוגות מפני שיקולי ההלימה, הגמול, ההרתעה וההגנה על שלום הציבור וביטחונו, שלהם יש ליתן משקל בכורה, וכך במיוחד לנוכח עברם המכביד של הנאשמים.



28. עם זאת, אין לקבל את עתירת המאשימה להשית על הנאשמים עונש שיהא ברף העליון של מתחמי העונש ההולם, שכן הרף העליון מיועד לנאשמים שלא הודו ולא נטלו אחריות על מעשיהם ושלהם עבר פלילי עשיר ביותר, ואילו הנאשמים דנן כאמור הודו בעובדות כתב האישום המתוקן ונטלו אחריות על מעשיהם, אם כי היה זה לקראת סוף פרשת התביעה ולהם כאמור עבר פלילי מכביד.

29. **סיכומם של דברים** הוא כי לנוכח מכלול הנסיבות ותוך איזון בין מכלול השיקולים, לחומרה ולקולה, ובראש ובראשונה עקרון ההלימה, החלטתי להטיל על כל אחד מהנאשמים עונש כולל של מאסר בפועל המצוי **באמצע מתחם העונש** הרלוונטי, לצד מאסר מותנה משמעותי ומרתיע.

סוף דבר

30. סוף דבר, הנני מטיל על הנאשמים את העונשים הכוללים הבאים:

על נאשם 1:

א. **30 חודשי מאסר בפועל**, בניכוי ימי מעצרו מיום 8.9.15 עד ליום 28.9.15 ומיום 26.10.15 ועד היום;

ב. 18 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור מהמאסר, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירה בנשק שהיא פשע;

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור מהמאסר, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע.

על נאשם 2:

א. **חמש שנות מאסר בפועל**, שמניין מיום מעצרו 25.10.15;

ב. 24 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור מהמאסר, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירה בנשק שהיא פשע;

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור מהמאסר, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום

ניתן היום, י"א תשרי תשע"ז, 13 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים.



מרדכי לוי, שופט